

РЕШЕНИЕ

№ 421

гр. Пазарджик, 04.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Петя Кр. Борисова
като разгледа докладваното от Минка П. Трънджиева Въззивно гражданско
дело № 20235200500503 по описа за 2023 година

Производството е въззивно – по чл.258 и следващите от Граждански
процесуален кодекс.

С решение на Районен съд Пазарджик , постановено по гр.д.№ 1814 по
описа за 2022 година е осъден И. К. Т., ЕГН *****, от гр. Ветрен, общ.
Септември, ул. „51-ва“ № 105, да заплати на С. И. П., ЕГН *****, от гр.
Ветрен, общ. Септември, ул. „32-ра“ № 26, сумата 1000 (хиляда) лв.,
представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди,
изразяващи се в негативни емоционални преживявания в резултат на закани,
отправени към ищеца от ответника на 19.06.2017 г. в телефонен разговор, за
които ответникът е признат за виновен за престъпление по чл. 144, ал. 3 от
НК по НОХ дело 2244/2019 г- на Районен съд - Пазарджик, заедно със
законната лихва върху сумата, считано от 19.06.2017 г. до изплащането на
главницата, като отхвърлен иска за разликата над 1000 лв. до пълния
предявен размер от 5000 лв.

Осъден е К. И. Т., ЕГН *****, от гр. Ветрен, общ. Септември, ул.
„51-ва“ № 105, да заплати на С. И. П., ЕГН *****, от гр. Ветрен, общ.
Септември, ул. „32-ра“ № 26, сумата 1000 (хиляда) лв., представляваща
обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в негативни
емоционални преживявания в резултат на закани, отправени към ищеца от
ответника на 19.06.2017 г. в телефонен разговор, за които ответникът е
признат за виновен за престъпление по чл. 144, ал. 3 от НК по НОХ дело

2244/2019 г- на Районен съд - Пазарджик, заедно със законната лихва върху сумата, считано от 19.06.2017 г. до изплащането на главницата, като отхвърля иска за разликата над 1000 лв. до пълния предявен размер от 5000 лв.

Осъдени са И. К. Т. и К. И. Т. да заплатят на С. И. П. по равно сумата 410 лв., представляваща разноси по делото.

Осъден е С. И. П. да заплати на И. К. Т. сумата 552 лв., представляваща разноси по делото.

Осъден е С. И. П. да заплати на К. И. Т. сумата 552 лв., представляваща разноси по делото.

Осъдени са И. К. Т. и К. И. Т. да заплатят по сметката на съда по равно сумата 107,40 лв., представляващи съразмерна част от разноските за възнаграждение на вещо лице, поети от бюджета.

Така постановеното решение е обжалвано от С. П. в отхвърлителните му части с искане да бъде отменено и присъдено обезщетение по отношение на всеки от ответниците в пълния му размер.

Твърдят, че първоинстанционното решение е неправилно и незаконосъобразно, като не съобразено с чл.52 от ЗЗД и постановено при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, при превратно тълкуване на събраните доказателства и нарушени правила на формалната и правна логика при формиране на вътрешното убеждение и критериите за справедливост. Решението било и необосновано.

Присъденият размер на обезщетението спрямо двамата ответници бил прекомерно занижен.

Не било налице твърдяното съпричиняване от страна на ищеца.

На първо място, съдът правилно приложил разпоредбата на чл.300 от ГПК при разглеждане на гражданските последици от деянието.

В разрез с процесуалния и материалния закон първоинстанционният съд изобщо не посочил как кредитира разпитаните по делото свидетели и най-вече - какви са били преживяванията на ищеца, тяхната продължителност и влиянието им върху неговото поведение и живот.

Първоинстанционният съд направил редица изводи необосновано и във вреда на ищеца. Не допуснал събиране на доказателства било то под формата на съдебни решения или присъди с мотива, че са неотносими към спора.

По отношение на събитието на 26.06.2017г., станало на „Мегдана” в гр. Ветрен имало доводи в мотивите на съда, въпреки ,че съдът не допуснал приемането на относими към него доказателства.

Съдът приел,че е установено по делото ,че са разменени обиди между страните и при този случай. Ако бил приел доказателствата , представени от ищеца щял да установи ,че ищецът и св. П.а са оправдани по това дело.

В съдебно заседание от 19.12.2022г. съдът отменил предишното си

протоколно определение и изключил от доказателствата протоколите за предупреждение представени от ответната страна - от дата 22.02.2017г. и от 22.03.2017г., както и доста писмени доказателства, подробно описани.

Всичко това безспорно доказвало, че първоинстанционният съд необосновано е приел факти във вреда на ищеца и то при условие, че има произнасяне на наказателен съд по този въпрос, както и това че в противоречие на собствените си определения цени писмени доказателства, които са изключени като доказателства от делото.

Съдът изложил съображения ,че не кредитира заключението на вещото лице Г. К. - клиничен психолог, в частта, според която събитието продължава да се отразява на психическото състояние на ищеца, но реално няма мотиви какво съдът кредитира от приетата експертиза.

Жалбоподателят- ищец счита,че съдът не е извършил дължимата преценка на увреждането , за да определи справедлив размер на обезщетението за причинените вреди.

Първоинстанционният съд negliжирал приетото от наказателния съд по отношение на съставомерния признак свързан със страха, като в решението се приемало, че предизвикания страх не би могъл да бъде голям, защото П. познавал извършителите, сега ответници и знаел, че те не са опасни и способни на убийство.

Поддържа ,че решението е необосновано , тъй като съдът не е ценил всички доказателства по делото – свидетелски показания и заключения на експерти.

При съвместна преценка на доказателствата се налагал извода ,че присъденото от първоинстанционния съд обезщетение е несъразмерно ниско и не отговаря на реално претърпеният комплекс от негативни болки и страдания в психически, психологически и емоционален аспект от ищеца С. П. .

От една страна била налице проявената от двамата ответници открита агресивност и арогантност, както и безцеремонност и решителност за извършване на престъплението убийство, при отправената закана към него, че това ще стане, с които атакуват Ст. П. в късните часове на 19.06.2017г. в присъствието на много хора чрез телефонно обаждане.

Съдът неправилно приел ,че е налице съпричиняване.

За съпричиняване можело да се говори само в случаите когато с действието или бездействието си пострадалият обективно е способствал за настъпване на вредоносния резултат или за увеличаване размера на вредоносните последици, т. е. когато приносят му в настъпване на увреждането е конкретен, независимо дали поведението му като цяло е било противоправно и виновно.

Несъстоятелно и самоцелно съдът приемал, че нежеланото брачно поведение е противоправно действие. Това би било вярно, само ако по

делото бяха събрани доказателства, че Ст. П. е проявявал физическо насилие, сексуално насилие, психологическо насилие и финансово насилие спрямо бившата си съпруга или към двамата ответници. Такива доказателства не бяха събрани.

Моли да бъде отменено решението в обжалваните части и присъдено обезщетение в пълния претендиран размер , както и да бъдат присъдени разноски.

Направено е и доказателствено искане при условията на чл.266 ал.3 от ГПК – да се приемат доказателствата , представени с молба от 23.01.2023 година.

В срок е постъпил писмен отговор от И. и К. Т.и , чрез процесуалните им представители.

Считат, че жалбата е допустима , но неоснователна.

Няма спор, че И. и К. Т.и са осъдени по НОХД № 2244/2019г. на ПзРС за извършено престъпление по чл.144,ал.3 във вр.с ал.1 от НК срещу С. П. и следва да понесат отговорността по чл.45 от ЗЗД .

Неоснователно било възражението, че съдът не кредитирал експертизата на в.л. К. тъй като тя като психолог си е позволила да постави медицинска диагноза, съгласно МКБ, което е единствено в компетентността на дипломиран лекар, какъв тя не е.

Частично неоснователни били възраженията и доводите по повод повторната СПЕ на в.л. д-р К.. тъй като изобщо не се обсъждат неговите разяснения-отговори по повод зададените му уточняващи въпроси в с.з. на 02.06.2023г.

Считат ,че е налице съпричиняване - емоционален стрес, като част от семейната сага, започнала със скандалната извънбрачната връзка между роднини по сватовство и продължаващата семейна драма на две разбити семейства с малолетни деца, вкл. с естествените емоционални реакции на засегнатите роднини- съпруг/а, деца на двете семейства, родители и на двете страни и т.н. Интимната връзка, демонстрирана тенденциозно от ищеца, се приемала от ответниците като аморална, унижителна и засягаща техни нематериални блага. Това провокирало и множеството конфликтни ситуации между страните. Поради това считат ,че правилно съдът е приел наличие на съпричиняване.

Правилен бил извода, че в тежест на ищеца е да докаже поотделно от всяка една заплаха каква е вредата и в какъв размер е тя ,каквото доказване ищецът не направил.

Доказателствената тежест била върху ищеца, тъй като заплахите по чл.144,ал.3 от НК не са извършени в съучастие, а отделно от всеки от ответниците, т.е те не носят солидарна отговорност.

В този смисъл, П. не доказал по размер конкретните болки и страдания

в резултат на нанесени психически травми, довели до ограничаване на личната му свобода в резултат на нанесените увреждания от всеки един от ответниците.

Оспорват доказателственото искане ,като от своя страна правят при условията на евентуалност такива.

Претендират разноски.

В срок е постъпила въззивна жалба и от ответниците по иска И. Т. и К. Т..

Съдът приел,че обезщетението за причинените неимуществените вреди от двамата ответници се определят по справедливост (чл.52 от ЗЗД) в общ размер на 3000 лева. като е налице съпричиняване в размер на 1/3 (една трета) /чл.51,ал.2 от ЗЗД/ от ищеца и определил размера на обезщетението за неимуществени вреди общо на 2000 лева съответно за всеки ответник по 1000 лева.

Приел, че обезщетенията се дължат от датата на деликта - 19.06. 2017г. до окончателното им изплащане.

Обжалват в частта ,с която са уважени исковете над 50.00 лева до 1000.00 лева за причинените неимуществени вреди от всеки един ответник.

Решението било неправилно (нарушение на материалния закон и необосновано) ,като били нарушени съществени процесуални правила.

Исковете не били предявени при солидарна отговорност, а били обективно (по чл.45 от ЗЗД и чл.86,ал.1 от ЗЗД) и субективно съединени икове (срещу различни лица).

В съдебно заседание на 02.06.2023г. било направено възражение за погасителна давност по отношение мораторните лихви по чл.86.ал.1 от ЗЗД. считано от 19.06.2017г. (датата на деликта), тъй като исковете са предявени на 08.06.2022г. (чл.120 във вр.с чл.111,б.”в”,пр.2 от ЗЗД), т.е такива се дължат от 08.06.2019г.

Съдът неправилно приложил разпоредбата на чл.52 от ЗЗД и несправедливо е завишил обезщетението за неимуществените вреди, въпреки извода за необходимостта от пълно и главно доказване от ищеца на всички онези обстоятелства, с които законодателят свързва отговорността по чл.45 от ЗЗД за причинена психическа травма и ограничаване на личната свобода, поотделно от всеки един ответник, респ. размера на всяка една отделна травма и ограничение, при липса на съучастие в престъпленията по чл.144,ал.3 от НК и липса на солидарност по чл. 121 от ЗЗД.

В решението липсвали мотиви по изложените факти и обстоятелства и не били обсъдени възраженията им - нарушена била разпоредбата на чл.236,ал.2 от ГПК.

Ако съдът бил обсъдил в пълнота гласните и писмените доказателства, вкл. и СПЕ при условията на чл.202 от ГПК, както и всички други факти,

фактически обстоятелства, доказателства и доказателствени средства, щял да стигне до извода, че на основание чл.52 от ЗЗД справедливото обезщетение за неимуществени вреди следва да се уважи в занижен общ размер на 1000 лева, а не на определения от общо 3000 лева.

Съдът неправилно приложил разпоредбата на чл.52 от ЗЗД и неправилно разпределил поравно причиняването на вредите и обезщетението от всеки един от ответниците.

В решението липсвали мотиви по възприетия критерий за „равно “ причиняване на вредите и разпределение размера на обезщетението и не са обсъдени възраженията на ответниците.

Ако съдът бил обсъдил в пълнота гласните и писмените доказателства, както и всички други факти, фактически обстоятелства, доказателства и доказателствени средства, щял да стигне до извода, че отправените заплахи имат различна тежест, респ. вреди, с оглед тяхното значение и автор, поради което те не са „по равно“

Съдът неправилно приложил и разпоредбата на чл.51,ал.2 от ЗЗД ,като неправилно занижил размера на съпричиняването само на 1/3, а не на 9/10.

Съдът неправилно не уважил възражението за погасителна давност по отношение на лихвите, като липсвали мотиви за решението му по този въпрос.

Молят решението в обжалваната част да бъде отменено и исковете – отхвърлени.

Претендират разноски.

В срок е постъпил писмен отговор от С. П. ,чрез процесуалния му представител.

Намира въззивната жалба за допустима ,но неоснователна.

Излагат се доводи , подържани и във въззивната жалба на ищеца относно неправилното приложение на чл.52 от ЗЗД , довело до присъждане на обезщетение в занижен размер.

Отправената закана от двамата ответници нямала различна тежест ,което било установено в наказателното производство, видно от присъда № 260020, постановена по НОХД № 2244 от 2019г.И двамата ответници били осъдени за отправените закани по отделно към ищеца въз основа на една и съща правна квалификация на извършеното от тях престъпление и тя е по чл. 144, ал.3, във връзка с чл. 144, ал.1 от ПК.

Подържат , че изобщо не е налице съпричиняване.

Конкретни доводи по повод оплакването за основания за приложение на института на погасителната давност относно лихвите всъщност не са направени.

В представената писмена защита в дадения от съда срок са изложени и развити доводите ,които са подържани и във въззивната жалба и отговора на

въззивната жалба на противната страна.

Съдът , като прецени валидността и допустимостта на обжалваното решение, за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са искове с правно основание чл.45 от ЗЗД.

В исковата си молба против И. К. Т. от гр. Ветрен, община Септември, ул. „51-ва” № 105 и К. И. Т. гр. Ветрен, община Септември, ул. „51-ва” № 105 ищецът С. И. П. ЕГН *****, от гр. Ветрен, община Септември, ул. „32-ра” № 26, чрез процесуалния си представител твърди, че на 19.06.2017 г. ищецът С. И. П. и неговата настояща съпруга К.а Л. П.а били в гр. Ветрен на гости на своя приятел Лазар Васков Е.. Към 22:30 часа мобилният телефон, който С. П. ползвал, започнал да звъни. Ст. П. установил, че на дисплея се изписва телефонен номер ..... Той знаел, че този телефон се ползва от И. Т..

Приел разговора, като веднага включил апарата на високоговорител, така че присъстващите на масата Кр. П.а и Л. Е. да чуват разговора. Още в началото на обаждането ответника И. Т. започнал да обижда Ст.П. с много грозни думи и му се заканвал. В един момент заканите му прераснали в такива за убийство на Ст.П. чрез думите: „Ще те унищожа, запомни го това от мен”, „Запомни го тва от мен”, „Ще те разсипа”, „Ще те разсипа тебе, твойта мама ...” Ти съсипа, децата ми съсипа”, „Ще те ликвидирам в миг Карай, останаха ти броени дни”, „... ..”, „Ще те унищожа разбери го” Помни ми думата”, „Тая, ...”, като едновременно с тези закани продължил да му отправя обидни думи, напичайки го „Ж.” и „и.”

През това време К. Т., синът на И. Т. правел опити да се включи в разговора, като в един момент взел телефона от баща си и започнал силно да крещи и да обижда П., като му отправил и закани с думите“ „... и мама ти и баща ти ..., ей. Ще ви и! Ще..само ми кажи къде си! Само ми кажи къде си! Само ми кажи къде си, бе! Кажиии...Ще се успокоя в момента, в който те вида в к. само ми кажи къде си! Ей сега идвам, бе! Татко, дай п., бе!“

Разтревожен от агресивните викове и закани на баща и син Т.и П. прекратил разговора. Целият телефонен разговор бил записан в паметта на телефона на пострадалия чрез приложението „Call Recorder“ (записване на обаждане). Страхувайки се за своя приятел св. Е. предложил на С. П. и К.а П.а да останат да пренощуват в дома му, но те решили да се приберат, като си тръгнали набързо.

Тази фактическа обстановка била приета от наказателния съд по воденото наказателно производство.

Срещу двамата ответници бил внесен обвинителен акт и образувано НОХД № 2244/2019г. по описа на РС-Пазарджик.С присъда № 260020 от 05.04.2021 г., съдът признал И. К. Т., ЕГН *****, за виновен в това , че на 19.06.2017г. в гр.Ветрен, се е заканил с убийство на С. И. П. от гр.Ветрен, чрез думите: „Ще те унищожа,запомни го това от мен", „Запомни го тва от мен", "Ще те разсипа", "Ще те разсипа тебе, твойта мама .... Ти съсипа, децата

ми съсипа", "Ще те ликвидирам в миг. Карай, останаха ти броени дни", "... .... Ще те унищожа разбери го. Помни ми думата", „Тая, ..." и това заканване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му, поради което и на основание чл.144 ал.3, във вр. с чл.144 ал.1 от НК, във вр. чл.55 ал.1 т.2 б.Б от НК го осъдил на пробация с пробационни мерки по чл.42а ал.2 т.1 и т.2 от НК.

Ответникът К. И. Т., ЕГН ***** също бил признат за виновен в това , че на 19.06.2017г. в гр.Ветрен, се е закарал с убийство на С. И. П. от гр.Ветрен, чрез думите: „... и мама ти и баща ти ..., ей. Ще ви и.. Ше...само ми кажи къде си, само ми кажи къде си, само ми кажи къде си, бе", „Кажиии.Ще се успокоя в момента, в който те вида в к....само ми кажи къде си", „Ей сега идвам бе, татко, дай п. бе" и това заканване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му, поради което и на основание чл.144 ал.3, във вр. с чл.144 ал.1 от НК, във вр. с чл.55 ал.1 т.2 б.Б от НК и одсъден на пробация с пробационни мерки по чл.42а ал.2 т.1 и т.2 от НК.

Присъдата била изменена от въззивната инстанция по отношение на наказанието.

Конкретните деяния, самостоятелно извършени в един и същ ден - 19.06.2017г. от двамата подсъдими, сега ответници, били със завишена степен на обществена опасност, тъй като са извършени последователно едно след друго, в тъмната част на денонощието, когато се предполага, че хората са в дома си, приготвят се за сън или дори спят (предвид късния час- около 22,30 часа), както и че всеки от тях е употребил по няколко изрази, всеки от тях представляващ закана с убийство, които са съпроводени и с многобройни обидни думи и изрази към пострадалия Ст. П..

С тези си действия ответниците предизвикали у ищеца чувство на страх, на несигурност, на безпокойство, което продължавало и в момента.

Заради случилото се, се променил целия начин на живот на ищеца. Преустановили със съпругата си излизанията навън, а ако излизали – това се случвало само през деня. По-често си стояли в къщи, като ищеца ходел на работа и веднага се прибирал. Сложил охранителна техника в дома си.

Въпреки това, от тогава, а и до сега изпитвал непрекъснато чувство на безпокойство, тъй като Ветрен е малък град, всички се познават, ответниците знаят къде живея и в това малко населено място, вероятността да се срещнат е сравнително голяма.

Изпитвал постоянно чувството на страх, несигурност, безпокойство, проблеми със съня, което водело до обърканост в действията и поведението му.

Описаното поведение и нанесената му от двамата ответници психическа травма свързана с безпокойство, чувството на страх, несигурност, разстройство на ежедневието, нарушения в съня, му причинили и продължавали да му причиняват неимуществени вреди, които засягали

защитими от закона блага.

Оценява претърпените неимуществени вреди, причинени от противоправното поведение на ответниците по на 3000 лева за всеки от тях.

Моли да бъдат осъдени ответниците – всеки от тях да му заплатят сумата от по 3000 (три хиляди) лева, представляваща обезщетение за претърпените него неимуществени вреди от непозволено увреждане (изразяващи се в болки и страдания в резултат на нанесена психическа травма, довела до ограничаване на личната му свобода), в резултат на извършеното тях на 19.06.2017г. в гр.Ветрен спрямо него престъпление по чл.144 ал.3, във вр. с чл.144 ал.1 от НК, във вр. чл.55 ал.1 т.2 б.Б от НК, за което ответниците са признати за виновни от наказателен съд, ведно със законната лихва за забава от 19.06.2017г. до окончателното ѝ заплащане.

Допуснато е изменение на иска, чрез увеличението му до размер на по 5000 лева срещу всеки от ответниците.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил писмен отговор.

Ответниците оспорват иска по основание и размер.

Не оспорват, че ответниците И. и К. Т.и са осъдени по НОХД№ 2244/2019г. на ПзРС за извършено престъпление по чл.144,ал.3 във вр.с ал.1 от НК срещу С. П..

Оспорват, че от инкриминираните изрази на ответниците за ищеца са настъпили изложените в исковата молба конкретни неимуществени вреди, с посочената интензивност, форма и съдържание, както и че има причинно-следствена връзка между отделните изрази на ответниците, вкл. и между самите тях, и последици в неимуществената сфера на П., които да бъдат разделени и определени на по 3000 лева за всеки ответник.

Сочат, че било направено искане за възобновяване на наказателното производство.

Ищецът не бил променил целия си начин на живот; не преустановил да излиза от дома си, не изпитвал чувство на страх, несигурност, безпокойство, не е имал проблеми със съня.

Не оспорват че от м. 02.2017 г. отношенията между страните, техните роднини (П.и и Т.и), включително и отношенията между ищеца и собствените му родители, както и между родителите на тогавашната му съпруга Е. (И. и С. Т.и) се влошили във връзка с официализираната скандална интимна връзка за малкия град Ветрен между К.а К. -Т.а (бивша съпруга на К. Т. и снаха на И. Т.) със С. П. (бивш съпруг на Е. Т.а- П.а - дъщеря на И. Т. и сестра на К. Т.), т.е роднини по сватовство - зет и шуринайка.

След предполагаемата дата на заканите за убийство (19.06.2017г.) самия П. извършвал насилнически действия спрямо ответниците и/или техните близки, за което е бил предупреждаван от полицейските органи в РУ Септември при ОД МВР Пазарджик да не се саморазправя с ответниците.

Именно след предполагаемата дата на заканите за убийство (19.06.2017г.) на 14.10.2017г. около 20 ч., в землището на гр.Ветрен, в местността „Под язовира“, П. като съизвършител с лицето К. Д., в резултат на нанесен побой е причинил на З.С.Й., от град Ветрен (близък приятел на ответника К. Т.) лека телесна повреда (травматично разкъсване на дясната тъпанчева мембрана; травма на лявата предмишница; кръвонасядания по лицето, тялото и крайниците и охлузвания по гърба).

За това си деяние ищецът П. и съучастникът му Д., са признати за виновни за престъпление по чл. 130,ал.1 от НК във вр.чл.20,ал.2 от НК по НЧХД № 626/20181. на РС.

Ответниците твърдят още, че е налице съпричиняване от С. П. на вредоносният резултат по см. на чл.51,ал.2 от ЗЗД, предвид неговото агресивно и провокативно поведение по отношение на ответниците, вкл. чрез нанасянето на средна телесна повреда на ответника К. Т., създаването и поддържането на извънбрачна интимна връзка със съпругата му и снаха на ответника И. Т. (К.а К.-Т.а) и агресивно поведение срещу други лица от град Ветрен.

Молят исковете да бъдат отхвърлени .Претендират разноски.

Съдът , като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, прие за установено следното:

Не се спори по делото , установено е и от представените писмени доказателства ,че е постановена присъда по НОХД № 2244/2019г. по описа на РС-Пазарджик.

С тази присъда е признат И. К. Т., ЕГН ***** за виновен в това , че на 19.06.2017г. в гр.Ветрен, се е заканил с убийство на С. И. П. от гр.Ветрен, чрез думите: „Ще те унищожа,запомни го това от мен", „Запомни го тва от мен", "Ще те разсипа", "Ще те разсипа тебе, твойта мама .... Ти съсипа, децата ми съсипа", "Ще те ликвидирам в миг. Карай, останаха ти броени дни", "... .... Ще те унищожа разбери го. Помни ми думата", „Тая, ..." и това заканване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му, поради което и на основание чл.144 ал.3, във вр. с чл.144 ал.1 от НК, във вр. чл.55 ал.1 т.2 б.Б от НК го осъдил на пробация с пробационни мерки по чл.42а ал.2 т.1 и т.2 от НК.

Ответникът К. И. Т., ЕГН ***** също бил признат за виновен в това , че на 19.06.2017г. в гр.Ветрен, се е заканил с убийство на С. И. П. от гр.Ветрен, чрез думите: „... и мама ти и баща ти ..., ей. Ще ви и.. Ше...само ми кажи къде си, само ми кажи къде си, само ми кажи къде си, бе", „Кажиии.Ще се успокоя в момента, в който те вида в к....само ми кажи къде си", „Ей сега идвам бе, татко, дай п. бе" и това заканване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му, поради което и на основание чл.144 ал.3, във вр. с чл.144 ал.1 от НК, във вр. с чл.55 ал.1 т.2 б.Б от НК г и одсъден на пробация с пробационни мерки по чл.42а ал.2 т.1 и т.2 от НК. Въззивната инстанция е

изменила присъдите относно наказанието.

Действително в настоящото производство са предявени два иска при условията на обективно и субективно пасивно съединяване.

Всеки от ответниците е отправил конкретни закани за убийство по отношение на ищеца и е признат за виновен от наказателния съд. След като се установят причинените неимуществени вреди ,то следва и да се направи извод за приноса на всеки от делинквентите за настъпването им и съответно да бъде осъден за възмездяването им. Така е постъпил първоинстанционния съд като подход , но е бил изключително пестелив на мотиви.

По делото е прието заключение на клиничен психолог – К. ,която е извършила изследване на ищеца. Експертът е дал заключение ,че ищецът е преминал през фазите на остра стресова реакция довели до ПТСР/Посттравматично стресово разстройство/.Към момента на изследването няма данни за ПТСР. Експерта сочи, че се използват различни категории според продължителността във времето на симптомите и състоянието: до 4 седмици се нарича остра стресова реакция; от 1 до 6 месеца се категоризира като ПТСР.

Експерта е посочил още в заключението си ,че според него към момента при С. П. има данни за наличие в умерена степен на психастения , което е в следствие на съчетанието между „остра стресова реакция” и личностови характеристики, установени при изследването. /обидчивост, изострено чувство за справедливост, самокритичност, интроспективен /.Това са съществени му изводи ,като в съдебно заседание експерта е дал отговори на многобройно отнисими и неотнисими към спора въпроси.

Това заключение е оспорено и е назначена съдебна психиатрична експертиза, което според въззивния съд изобщо не е било относимо към спора, тъй като твърдения и доводи в исковата молба за наличие на психично страдание, в смисъл на заболяване в резултат на неправомерните действия на ответниците, няма.

Експерт – психиатър е дал заключение , че в резултат на действията на ответниците И. Т. и К. Т. ищецът С. П. е получил F43.0 Остро стресово разстройство, което е преминало в F43.1 Посттравматично стресово разстройство. Общата продължителност на двете не е надвишила 12 месеца. Относно тежестта- и двете са били леки, защото не са причинили значимо разстройство на социалните, професионалните или други важни области на функциониране.

В действителност заключенията на експертите не са противоречиви, поради което следва да бъдат възприети относно това как неправомерното поведение на ответниците се отразило на ищеца.

По делото са събрани и гласни доказателства. От показанията на св. Е. ,в чийто дом е гостувал ищеца ,заедно с настоящата си съпруга се установява, че след отправените по телефона закани ищецът бил притеснен. Впоследствие

се променил ,“не бил същия човек“. Според този свидетел промяната била за около 3,4-5 месеца.

Св. К.а П.а е настоящата съпруга на ответника. В значителната си част показанията и не са относими към конкретния спор ,а касаят други отношения между страните – събития и предхождащи и последващи отправените закани за убийство. Относимото към спора от нейните показания е твърдението и ,че след отправените заплахи на конкретната дата ищецът бил притеснен, страхувал се за живота си. След отправените заплахи за няколко месеца, половин година година избягвали да излизат от къщи.

Показанията на св. Йоцов нямат съществено отношение към спора. Той депозира показания за инцидент между него и ищеца , при който на него му били нанесени телесни увреждания. Този инцидент е станал значително време след отправените закани за убийство, като от установеното от него не могат да се направят изводи за връзка между поведението на ищеца по отношение на него и отправените към самия П. заплахи. И двамата свидетели установяват за наличие на конфликт между страните на 26.06.2017 година .Тук следва да се отбележи ,че изложените оплаквания , че съдът приел в мотивите си факти , за които не е приел доказателства са неоснователни,тъй като предишни и последващи конфликти между страните са установени от събраните гласни доказателства.

По делото е депозирала показания и св. Е. П.а , която пък е бивша съпруга на ищеца. Нейните показания всъщност очертават генезиса на отношенията между страните ,както и развитие на конфликтите между тях. Тази свидетелка установява ,че между страните е имало разпавии и преди 19.06.2017 година и след това. Прави впечатление ,че въпреки наличието на присъда тази свидетелка отрича извършването на престъплението ,вреди от което се претендират.

При така приетата фактическа обстановка ,съдът намира ,че предявените иски са доказани по основание.

Ответниците са признати за виновни и осъдени с влязла в сила присъда . Гражданският съд следва да съобрази задължителната сила на влязлата в сила присъда, съобразно нормата на чл.300 от ГПК. При наличие на влязла в сила присъда, от елементите на непозволеното увреждане следва да се приемат за безспорно установени деянието, противоправността и вината на ответника по делото. Всички останали факти, които имат отношение към гражданските последици от деянието, следва да бъдат установени с допустимите доказателствени средства в рамките на производството по разглеждане на гражданското дело и с оглед принципа на непосредственост и равенство на страните в процеса.

И двамата ответници са отправили закани за убийство с конкретни думи и фрази, предизвикали основателен страх ,както е прието от наказателния съд. Поведението им е идентично .Като се съобразят обстоятелствата при които са отправени заканите , употребените думи и изрази, няма причини да се

приеме, че отправените закани от един от тях са по-сериозни или по-тежки и ,че поведението им е предизвикало негативни преживявания у ищеца в различна степен и с различен интензитет.

Като е приел това и разгледал исковете ,мотивирайки ,че и двамата носят еднаква отговорност , съдът не е допуснал нарушение на закона.

За вида и характера на причинените на ищеца неимуществени вреди следва да се съобразят заключенията на експертите и ангажираните гласни доказателства – св.Е. и св.Кр.П.

Безспорно е ,че това поведение на ответниците се отразило на ищеца .Около половин година той е изпитвал негативни емоции, ограничил е излизанията ,поради притесненита си ,че може да срещне ответниците в малкото населено място ,в което живее. Всъщност така наречените събития на „Мегдана“ във Ветрен потвърждават тезата ,че отношенията между страните са били изострени ,като принос за това има и поведението на двете страни.

Интересен е въпросът за наличие на съпричиняване.

Първоинстанционният съд е приел ,че такова е налице до размер една трета част от П.. В по-малка степен съпричиняването било свързано със започването на интимна връзка със снахата на дотогавашната му съпруга - макар и нежелано брачно провинение и в този смисъл - противоправно действие, една такава връзка е породена в резултат и на емоции и чувства, върху които няма съзнателен контрол; не се счита винаги за ценност запазването на един брак, в който чувствата поне на единия съпруг вече липсват. В по-голяма степен съпричиняването се изразило в активното му участие в немалобройните конфликти с К. Т. и неговото семейство след изневяратата, включително от нанесената на Т. през март 2017 г. средна телесна повреда.

В първата част , приетото от първоинстанционният съд като поведение на ищеца , съпричинило вредите е абсурдно , според въззивния съд.

По отношение на поведението ,изразяващо се в участие на конфликти между страните , съдът намира следното:

Съпричиняването има обективен характер. Съгласно [чл. 51, ал. 2 ЗЗД](#), обезщетението за вреди, причинени на увредения може да се намали ако се установи, че той е допринесъл обективно за настъпване на вредоносния резултат. Граматическото и логическо тълкуване на нормата на [чл. 51, ал. 2 ЗЗД](#) показват, че релевантен за съпричиняване на вредата от страна на увредения е само онзи конкретно установен принос на последния, без който не би се стигнало да настъпване на вредоносния резултат. Според практиката на ВКС и съдилищата не всяко поведение на пострадалия (действие или бездействие), дори ако не съответства на предписаното от закона, може да бъде определено като съпричиняващо вредата по см. на [чл. 51, ал. 2 ЗЗД](#), а

само това, чието конкретно проявление се явява пряка и непосредствена причина за произлезлите вреди. Следователно за съпричиняване може да се говори само в случаите когато с действието или бездействието си пострадалият обективно е способствал за настъпване на вредоносния резултат или за увеличаване размера на вредоносните последици, т. е. когато приносът му в настъпване на увреждането е конкретен, независимо дали поведението му като цяло е било противоправно и виновно.

За да е налице съпричиняване е необходимо деянията едновременно на делинквента и на увредения да са в причинно - следствена връзка с вредоносния резултат, при което следващото се обезщетение за увредения се намалява, защото сам той, независимо дали виновен или не, с поведението си, е допринесъл до крайния резултат.

Не е установено по делото конкретното поведение на ответниците – отправените закани за убийство, да е било провокирано по какъвто и да е начин в конкретния случай от ищеца. Предходните конфликти месеци преди това, не дават основание да се приеме, че е налице поведение на ищеца , допринесло за вредоносния резултат. Още по-малко пък може да се обсъжда като поведение ,довело до съпричиняване ,установената от него връзка с роднина по съребрена линия. Това поведение явно е довело до сериозни проблеми и огорчения в семейството както на настоящата му съпруга ,така и в неговото ,в семейството на родителите, но дори да се приеме, че това поведение е морално укоримо , то в никакъв случай не е съпричиняващо.

Съгласно чл. 51 ЗЗД на обезщетяване подлежат вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, като неимуществените се преценяват по справедливост от съда. Понятието "справедливост", по смисъла на чл. 52 ЗЗД, е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които се съобразят от съда при определяне размера на обезщетението. Това са обстоятелства свързани с отрицателните изживявания на ищеца поради въздействието на деянието - закана за убийство върху психиката и следващите това деяния негативни емоции за нея.

При определяне справедливия размер на обезщетението, настоящият състав съобрази обстоятелството, че за установяване на конкретните изживявания на ищеца са приети заключения на експерти.Както съдът посочи , въпреки многобройните въпроси от страните и съответно обяснения на

експертите, на практика между двете експертизи съществена разлика няма.

Установено от изследванията на ищеца , както и от събраните гласни доказателства и от постановената присъда от наказателния съд ,че у ищеца е бил предизвикан основателен страх от отправените към нео от двамата ответници закани за убийство ,който е довел до негативни изживявания и ограничаване на излизанията му от дома. Това състояние е продължило около половин година .Към момента няма последици.

При това положение , въззивният съд намира ,че справедливо е обезщетението в размер на 1000 лева от всеки от ответниците.

След като ответниците са признати за виновни в извършване на престъплението закана за убийство и това им престъпно деяние се е отразило на психиката на ищеца , водейки до страх и негативни изживявания , като той няма принос за вредоносния резултат – обезщетение в размер на 1000 лева от всеки от тях е напълно справедливо.

Като се имат предвид действителните отношения между страните , обстоятелството ,че негативните изживявания са отшумели напълно за около половин година ,то пък претендираното обезщетение от по 5000 от всеки от ответниците е прекомерно завишено.

Следователно ,макар и по различни съображения , съдът приема ,че като краен резултат, постановеното първоинстанционно решение е правилно и следва да бъде потвърдено изцяло.

Възражение за погасителна давност по отношение на лихвите е направено само от адв.Е. К. – П.а , представляваща един от ответниците. Това възражение не е направено в писмения отговор , а едва в последното по делото заседание. Първоинстанционният съд не е изложил никакви доводи по отношение на него , но като се има предвид ,че то е преклудирано ,то и в частта относно присъждане на лихви от момента на деликта ,решението следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора- оставяне без уважение и на двете въззивни жалби ,то разноси по обжалване на решението страните не си дължат. Ищецът обаче е представил доказателства конкретно за сторените от него разноси по изготвяне на отговор на въззивните жалби на ответниците в размер на 400 лева.

Тези разноси се дължат , с оглед изхода на спора по равно от двамата
ответници.

По изложените съображения , Пазарджишки окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение на Районен съд Пазарджик , постановено по гр.д.№ 1814 по описа за 2022 година,с което е осъден И. К. Т., ЕГН *****, от гр. Ветрен, общ. Септември, ул. „51-ва“ № 105, да заплати на С. И. П., ЕГН *****, от гр. Ветрен, общ. Септември, ул. „32-ра“ № 26, сумата 1000 (хиляда) лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в негативни емоционални преживявания в резултат на закани, отправени към ищеца от ответника на 19.06.2017 г. в телефонен разговор, за които ответникът е признат за виновен за престъпление по чл. 144, ал. 3 от НК по НОХ дело 2244/2019 г- на Районен съд - Пазарджик, заедно със законната лихва върху сумата, считано от 19.06.2017 г. до изплащането на главницата, като отхвърлен иска за разликата над 1000 лв. до пълния предявен размер от 5000 лв. и е осъден е К. И. Т., ЕГН *****, от гр. Ветрен, общ. Септември, ул. „51-ва“ № 105, да заплати на С. И. П., ЕГН *****, от гр. Ветрен, общ. Септември, ул. „32-ра“ № 26, сумата 1000 (хиляда) лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в негативни емоционални преживявания в резултат на закани, отправени към ищеца от ответника на 19.06.2017 г. в телефонен разговор, за които ответникът е признат за виновен за престъпление по чл. 144, ал. 3 от НК по НОХ дело 2244/2019 г- на Районен съд - Пазарджик, заедно със законната лихва върху сумата, считано от 19.06.2017 г. до изплащането на главницата, като отхвърля иска за разликата над 1000 лв. до пълния предявен размер от 5000 лв. и съответно са присъдени разноси по спора пред първата инстанция.

Осъжда И. К. Т., ЕГН *****, от гр. Ветрен, общ. Септември, ул. „51-ва“ № 105 и К. И. Т., ЕГН *****, от гр. Ветрен, общ. Септември, ул. „51-ва“ № 105, да заплатят на С. И. П., ЕГН *****, от гр. Ветрен, общ. Септември, ул. „32-ра“ № 26 разноси ,сторени за изготвяне на отговор на въззивна жалба в размер на 400 лева по равно.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

